

Sygn. akt **IC 97/18**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie: Przewodniczący: SSR Sławomir Splitt

Protokolant: Jolanta Migot

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa **W. W.**

przeciwko **J. W. (1)**

o uznanie czynności za bezskuteczną

I. uznaje za bezskuteczną w stosunku do W. W. umowę darowizny zawartą przed notariuszem L. S. w dniu 19 grudnia 2013 roku objętą aktem notarialnym - Repertorium A nr 6730/2013, zawartą pomiędzy K. W. (PESEL (...)) i J. W. (1) (PESEL (...)), której przedmiotem jest zabudowana działka gruntu nr (...) położona w R. o powierzchni 336 m², dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą (...),

w celu ochrony wierzytelności pieniężnej W. W. w kwocie 12.700,00 złotych (dwanaście tysięcy siedemset złotych) należności głównej, z tytułu poszczególnych rat alimentacyjnych w kwocie po 600,00 złotych (sześćset złotych), należnych za okres od grudnia 2014 roku do grudnia 2016 roku,

z tym, że wysokość zaległej raty za grudzień 2014 roku to kwota 500,00 złotych (pięćset złotych), za czerwiec 2016 roku – 100,00 złotych (sto złotych), za lipiec 2016 roku – 100,00 złotych (sto złotych), za listopad 2016 roku – 300,00 złotych (trzysta złotych), za grudzień 2016 roku – 300,00 złotych (trzysta złotych) oraz za wyjątkiem raty za październik 2016 roku, która została zapłacona,

wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot poszczególnych rat alimentacyjnych,

z tytułu alimentów przyznanych W. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział III Rodzinny i Nieletnich z dnia 13 maja 2009 roku, w sprawie o sygn. akt III RC 1020/08, który to wyrok zaopatrzony jest w klauzule wykonalności tegoż Sądu z dnia 15 maja 2009 roku;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanej **J. W. (1)** na rzecz powódki **W. W.** kwotę **4.517,00 złotych** (cztery tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od pozwanej **J. W. (1)** na rzecz **Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni** kwotę **733,00 złotych** (siedemset trzydzieści trzy złote) tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka została zwolniona.

Sygnatura akt: IC 97/18

UZASADNIENIE

Powódka W. W. wniosła pozew przeciwko J. W. (1) o uznanie za bezskuteczną w stosunku do niej umowy darowizny zawartej przed notariuszem L. S. w dniu 19 grudnia 2013 r. objętej aktem notarialnym rep. A nr (...), zawartej pomiędzy K. W. a J. W. (1), której przedmiotem była zabudowana działka gruntu nr (...) położona w R. o powierzchni 336m², dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...), w celu ochrony wierzytelności pieniężnej W. W. w kwocie 14.641,27 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, z tytułu alimentów należnych jej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni Wydziału III Rodzinny i Nieletnich z dnia 13 maja 2009r., w sprawie o sygnaturze akt III RC 1020/08, który to wyrok zaopatrzonej jest w klauzulę wykonalności tegoż Sądu z dnia 15 maja 2009r.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż od 2007 r. do chwili obecnej jest wierzycielem swojego ojca – K. W. z tytułu alimentów zasądzonych ww. orzeczeniem. Dłużnik posiada obecnie zadłużenie z tytułu alimentów w łącznej kwocie 14.641,27 zł, na co składają się kwota główna w wysokości 12.600 zł oraz skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości 2.041,27 zł. Dłużnik pozostawał zobowiązany do okresowych świadczeń alimentacyjnych jeszcze przed dokonaną przez siebie i pozwaną czynnością prawną. Jak wskazano, w dniu 19 grudnia 2013 r. dłużnik dokonał na rzecz swojej siostry darowizny ww. nieruchomości, która była wyłącznym majątkiem dłużnika. Od grudnia 2013 r. ponownie w rozliczeniach z powódką nastąpił okres nierzetelnego wywiązywania się dłużnika z obowiązków alimentacyjnych, który trwa do chwili obecnej. Trwająca od roku egzekucja jest bezskuteczna. Zdaniem powódki, w wyniku dokonania darowizny dłużnik stał się co najmniej niewypłacalny w stopniu wyższym niż przed jej dokonaniem. W dacie czynności dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, albowiem był zobowiązany do zapłaty alimentów z tytułu orzeczenia sądowego i dokonywał nieznacznych wpłat na poczet powódki. Po dokonaniu darowizny dłużnik nie posiada już żadnego majątku, z którego powódka mogłaby się zaspokoić. Jak podnosiła powódka, jeśli ww. nieruchomość nadal stanowiłaby własność dłużnika, to wierzyciel mógłby skierować do niej swoje roszczenia, co pozwoliłoby z bardzo dużym prawdopodobieństwem zaspokoić wierzytelność powódki. Powódka zwróciła uwagę, że dłużnik i pozwana są rodzeństwem, a więc osobami bliskimi. Z tych względów – zdaniem powódki – zachodzą wszystkie warunki określone w art. 527 kc i następnych uzasadniające uznanie ww. czynności prawnej za bezskuteczną względem powódki.

(pozew k. 3-6, protokół rozprawy z dnia 30 listopada 2018r. k. 203)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Pozwana zaprzeczyła, aby wskutek dokonania przedmiotowej darowizny doszło do pokrzywdzenia wierzycieli K. W.. Zdaniem pozwanej strona powodowa nie udowodniła, by K. W. w wyniku dokonanej darowizny stał się niewypłacalny w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności, a także, że działał z pełną świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jak wskazała pozwana, poza nieruchomością, w skład majątku dłużnika wchodziły składniki majątkowe o wartości przewyższającej znacznie zakres zadłużenia wobec powódki. Sama powódka przyznała, że egzekucja wcześniejszych zaległości okazała się skuteczna. W dniu zawarcia umowy kwota zadłużenia wynosiła 2.400 zł, a dłużnik posiadał cztery samochody osobowe o wartości 20.000 zł każdy. Zdaniem pozwanej, skoro K. W. w dniu dokonania darowizny był właścicielem czterech samochodów osobowych i dokonywał bieżących wpłat na poczet alimentów, to nie doprowadził do pogłębienia swojej niewypłacalności, a dokonana darowizna nie spowodowała pokrzywdzenia powódki. Pozwana wskazała, że zawierając umowę darowizny dłużnik był w trakcie leczenia psychiatrycznego, chorował na depresję i przejawiał myśli samobójcze. Dłużnik miał potrzebę uhierarchizowania swoich spraw osobistych przed śmiercią, czego wyrazem była darowizna na rzecz siostry. Dłużnik miał obawy, że po jego śmierci nieruchomość nie będzie przekazana córkom, a zostanie zagospodarowana przez ich matkę, z którą od chwili rozwodu był w konflikcie.

(odpowiedź na pozew k. 78-80v)

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2018r. powódka sprecyzowała roszczenie, wskazując, że domaga się uznania za bezskuteczną ww. umowy darowizny w celu ochrony wierzytelności pieniężnej w kwocie 12.700 zł należności głównej, z tytułu poszczególnych rat alimentacyjnych w kwocie po 600 zł, należnych za okres od grudnia 2014r. do grudnia 2016r., poza ratą za grudzień 2014r. wynoszącą 500 zł, za czerwiec 2016r. wynoszącą 100 zł, za lipiec 2016r. wynoszącą 100 zł, a także ratami za listopad i grudzień 2016r. – w kwocie po 300 zł oraz za wyjątkiem raty alimentacyjnej

za październik 2016r. (która została opłacona w całości), wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot poszczególnych rat alimentacyjnych.

(protokół rozprawy z dnia 30 listopada 2018r. k. 202-203)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 13 maja 2009r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt III RC 1020/08 Sąd Rejonowy w Gdyni podwyższył z dniem 18 listopada 2008r. alimenty od K. W. na rzecz córki W. W. ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 stycznia 2007 r. w sprawie II C 4525/06 w kwocie 400 zł miesięcznie do kwoty 600 zł miesięcznie, płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności raty do rąk matki powódki A. W. (pkt 1.). Postanowieniem z dnia 15 maja 2009r. Sąd nadał klauzulę wykonalności ww. wyrokowi w zakresie pkt. 1 jako orzeczeniu natychmiast wykonalnemu.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wyrok Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009r. k. 13)

W okresie od 31 października 2013 r. do 9 grudnia 2013r. K. W. był hospitalizowany na Oddziale Męskim Kliniki (...) w G.. Przy przyjęciu do szpitala dłużnik przeczył myślom, i zamiarom suicydalnym, natomiast przy wypisie stwierdzono, że pacjent został zwolniony do domu bez myśli i zamiarów suicydalnych.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 89-90)

Na mocy umowy darowizny zawartej w dniu 19 grudnia 2013r. przed notariuszem L. S. prowadzącym kancelarię notarialną w W. (rep. A 6730/2013) K. W. darował swojej siostrze J. W. (1) prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w R. przy ul. (...), stanowiącej zabudowaną działkę nr (...) o powierzchni 336 m2, dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

(okoliczność bezsporna ustalona w oparciu o odpis z księgi wieczystej nr (...) k. 23-26)

W dniu 5 grudnia 2014 r., na podstawie wniosku z dnia 7 listopada 2014r., w dziale IV. księgi wieczystej nr (...) została wpisana hipoteka umowna na sumę 568.000 zł tytułem zabezpieczenia spłaty kredytu nr (...) z dnia 6 listopada 2014r. zaciągniętego przez M. N., konkubinę dłużnika. Środki z kredytu hipotecznego wpłynęły na rachunek bankowy M. N..

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wydruk treści księgi wieczystej nr (...) k. 23-26, umowa nr (...) o pożyczkę hipoteczną dla osób fizycznych k. 167-179, zeznania świadka M. N. płyta CD k. 159)

W budynku mieszkalnym posadowionym na nieruchomości objętej księgą wieczystą nr (...) zamieszkuje nieodpłatnie dłużnik K. W. wraz z konkubiną M. N.. Koszty utrzymania nieruchomości, w tym opłaty za media, ponosi dłużnik, a pozwana opłaca jedynie podatek od nieruchomości. Pozwana nie zamieszkiwała nigdy na przedmiotowej nieruchomości.

(dowód: zeznania świadka M. N. płyta CD k. 159, zeznania świadka K. W. płyta CD k. 159, zeznania świadka J. W. (2) płyta CD k. 205, przesłuchanie pozwanej J. W. (1) płyta CD k. 159, umowa użyczenia lokalu k. 191, potwierdzenia przelewu k. 192-195)

Do rąk matki powódki, dłużnik K. W. wpłacił następujące kwoty tytułem alimentów zasadzonych na rzecz obu córek:

- w dniu 17 stycznia 2014r. – 1.000 zł;
- w dniu 29 stycznia 2014r. – 1.500 zł;
- w dniu 13 marca 2014r. – 300 zł;
- w dniu 28 marca 2014r. – 1.000 zł;

- w dniu 18 kwietnia 2014r. – 300 zł;
- w dniu 29 maja 2014r. – 1.000 zł;
- w dniu 25 czerwca 2014r. – 300 zł;
- w dniu 29 lipca 2014r. – 1.000 zł;
- w dniu 2 września 2014r. – 1.000 zł;
- w dniu 24 października 2014r. – 300 zł;
- w dniu 24 listopada 2014r. – 2.500 zł;
- w dniu 22 grudnia 2014r. – 1.200 zł;
- w dniu 4 lutego 2015r. – 1.500 zł;
- w dniu 26 marca 2015r. – 600 zł.

(dowód: zestawienie wpłat do rąk matki powodów k. 16)

Dłużnik K. W. wpłacił bezpośrednio na rachunek powódki następujące kwoty:

- 600 zł w dniu 28 lutego 2015r. tytułem „przelew środków”,
- 600 zł w dniu 30 marca 2015r. tytułem „przelew środków”,
- 300 zł w dniu 27 maja 2015r. tytułem „przelew środków”,
- 300 zł w dniu 28 lipca 2015r. tytułem „przelew środków”,
- 500 zł w dniu 20 czerwca 2016r. tytułem „alimenty 06 2016”,
- 500 zł w dniu 8 lipca 2016r. tytułem „za alimenty 07 2016”,
- 600 zł w dniu 14 listopada 2016r. tytułem „alimenty 10 2016””,
- 300 zł w dniu 1 grudnia 2016r. tytułem „alimenty 11 2016””,
- 300 zł w dniu 22 grudnia 2016r. tytułem „alimenty 12 2016”,
- 300 zł w dniu 30 października 2017r. tytułem „alimenty 10 2017”,
- 600 zł w dniu 21 grudnia 2017r. tytułem „alimenty 11 i 12 2017”.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o potwierdzenia przelewu k. 17-19v)

W dniu 26 listopada 2018r. dłużnik uiszczył na rzecz powódki kwotę 7.500 zł z tytułu alimentów, która została zarachowana przez powódkę na poczet rat alimentacyjnych należnych za okres od stycznia 2017 r.

(dowód: dowód wpłaty k. 199, oświadczenie pełnomocnika powódki k. 203)

Poza, powyższymi kwotami, dłużnik nie dokonał na rzecz powódki żadnych innych wpłat.

(dowód: przesłuchanie powódki płyta CD k. 159)

Dłużnik przekazywał córkom drobne kwoty rzędu 20-50 zł tytułem kieszonkowego. Nadto, K. W. podarował powódce m.in. używanego laptopa.

(dowód: przesłuchanie powódki płyta CD k. 159)

W dniu 4 lutego 2016r. powódka wraz z siostrą N. złożyły u Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie J. Ś. przeciwko K. W. wniosek o wszczęcie egzekucji zaległych alimentów za okres od 1 stycznia 2013 r. do 31 stycznia 2016 r. oraz alimentów bieżących od dnia 1 lutego 2016 r. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009r. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Postępowanie egzekucyjne prowadzone jest pod sygnaturą Kmp 3/16. Na dzień 14 czerwca 2017r. zaległość dłużnika z tytułu alimentów na rzecz obu córek wynosiła 31.441 zł.

(dowód: wniosek o wszczęcie egzekucji k. 12, informacja o stanie zaległości k. 14v)

Pismem z dnia 12 lipca 2017 r. powódka wezwała pozwaną J. W. (1) do zapłaty kwoty 16.000 zł z tytułu zaległych alimentów, do których zapłaty zobowiązany jest dłużnik K. W., w terminie 3 dni od odebrania wezwania. Wezwanie zostało pozwanej doręczone w dniu 17 lipca 2017 r.

(okoliczności bezsporne ustalone w oparciu o wezwanie do zapłaty z dnia 12 lipca 2017r. wraz z dowodem nadania k. 15)

K. W. był właścicielem samochodów osobowych:

- marki O. (...), 7D, rok produkcji 2007, który zbył w dniu 28 stycznia 2014 r. (w umowie wskazano cenę 14.500 zł);
- marki S. (...), rok produkcji 2009, który w dniu 29 grudnia 2013 r. zbył na rzecz swojego ojca M. W. (w umowie wskazano cenę 36.000 zł);
- marki V. (...), rok produkcji 1996, który zbył w dniu 20 stycznia 2014 r. (w umowie wskazano cenę 1.000 zł);
- F. (...), rok produkcji 2005, który zbył w dniu 18 stycznia 2014 r. (w umowie wskazano cenę 4.200 zł);
- O. (...), rok produkcji 1996, który zbył w dniu 30 lipca 2014 r. (w umowie wskazano cenę 1.850 zł).

W wszystkich umowach sprzedaży wskazano, że cena sprzedaży została przekazana w gotówce.

(dowód: umowy sprzedaży k. 91-95)

Od 2015 r. K. W. nie pracuje na podstawie umowy o pracę, zawiesił także wykonywanie działalności gospodarczej. Aktualnie, dłużnik pracuje na podstawie umowy zlecenia, otrzymując nieregularne wynagrodzenie.

(dowód: zeznania świadka K. W. płyta CD k. 159, zeznania świadka J. W. (2) płyta CD k. 205)

Przed zawarciem umowy darowizny, dłużnik przez 15 lat podróżował po Polsce samochodem w celach służbowych.

(dowód: zeznania świadka J. W. (2) płyta CD k. 205)

Sąd zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów urzędowych i prywatnych przedłożonych przez strony, dowodu z zeznań świadków M. N., K. W., J. W. (2), a także dowodu z przesłuchania stron.

Oceniając zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy Sąd nie dopatrył się żadnych podstaw do kwestionowania prawdziwości i wiarygodności wyżej wskazanych dokumentów. Podkreślić bowiem należy, iż dowody w postaci odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009r., odpisu z księgi wieczystej, czy też pisma

komornika sądowego mają charakter dokumentów urzędowych, które zgodnie z treścią art. 244 kpc korzystają z domniemania autentyczności i domniemania zgodności z prawdą wyrażonych w nich oświadczeń. Powyższe domniemania przysługujące powyższym dokumentom urzędowym nie zostały skutecznie obalone w trybie art. 252 kpc. Sąd nie dopatrywał się także żadnych podstaw do kwestionowania autentyczności wymienionych powyżej dokumentów prywatnych w postaci m.in. umów sprzedaży samochodów, potwierdzeń przelewów, wezwania do zapłaty, umowy kredytowej itd., albowiem żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości tych dokumentów ani nie zaprzeczyła, iż osoby podpisane pod tymi dokumentami nie złożyły oświadczeń w nich zawartych.

Natomiast z dużą ostrożnością Sąd podszedł do oceny wiarygodności zeznań świadków. Zważyć bowiem należy, iż przesłuchani w niniejszej sprawie świadkowie to członkowie najbliższej rodziny pozwanej J. W. (1) (K. W. – brat będący także dłużnikiem alimentacyjnym powódki, J. W. (2) – matka, M. N. – konkubina brata).

Poza stosunkiem pokrewieństwa przy ocenie wiarygodności zeznań świadków należało mieć na uwadze relacje wynikające z czynności prawnych, jakie pozwana dokonywała z niektórymi spośród przesłuchanych świadków. Poza kwestionowaną umową darowizny, jaką zawarła ze swoim bratem K. W., pozwana także wyraziła zgodę na obciążenie spornej nieruchomości hipoteką umowną w celu zabezpieczenia wiarygodności banku wynikającej z kredytu zaciągniętego przez konkubinę brata. Ten układ wzajemnych relacji rodzinnych oraz majątkowych nakazywał zachować wstrzeźliwość i ostrożność przy ocenie wiarygodności zeznań świadków oraz pozwanej.

Mając powyższe na uwadze tylko częściowo Sąd dał wiarę zeznaniom K. W.. Nie ulega wątpliwości, że świadek będący jednocześnie dłużnikiem alimentacyjnym powódki, który wyzbył się spornej nieruchomości na rzecz siostry, miał interes prawny i faktyczny, aby składać zeznania na korzyść pozwanej i udaremnić tym samym egzekucję z nieruchomości, w której stale zamieszkuje i w stosunku do której nadal podejmuje pewne działania faktyczne (np. remont). Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka w szczególności co do celu zawarcia umowy darowizny. Świadek co prawda zaprzeczył twierdzeniom pozwanej zawartym w odpowiedzi na pozew, że przyczyną dla której zdecydował się na zawarcie umowy darowizny były myśli samobójcze, niemniej wskazał, że zdecydował się na darowiznę, gdyż obawiał się o swoją przyszłość. Jak wskazywał dużo podróżował samochodem w celach służbowych, a w okresie poprzedzającym dokonanie kwestionowanej czynności prawnej dowiedział się o tragicznej śmierci swojego znajomego w wypadku drogowym, co miało skłonić go do refleksji. Zeznania świadka w tym zakresie należało uznać za całkowicie niewiarygodne. Świadek nie potrafił bowiem – na pytanie Sądu – wymienić ani imienia i nazwiska rzekomego znajomego ani daty jego śmierci. Ponadto, jak wynika z zeznań świadka J. W. (2), dłużnik wcześniej przez 15 lat podróżował samochodem po kraju w celach służbowych. W tym kontekście, nagła refleksja o konieczności uregulowania spraw majątkowych, wydaje się ze wszech miar nieprawdopodobna.

Za gołosłowne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego należało uznać zeznania świadka J. W. (2) oraz pozwanej co do celu zawarcia umowy darowizny. Pozwana oraz świadek zeznały, że darowizna miała stanowić sposób zabezpieczenia interesów córek dłużnika i po śmierci dłużnika – pozwana miała przenieść własność nieruchomości na rzecz powódki i jej siostry. Jednak, w toku niniejszego postępowania nie wykazano, aby w akcie notarialnym znajdowało się ww. polecenie, nadto trudno uznać, aby przeniesienie prawa własności nieruchomości na rzecz osoby trzeciej miało w jakikolwiek sposób zabezpieczać interes córek dłużnika. W przypadku śmierci świadka, na mocy ustawy, zstępne nabyły bowiem odpowiednie udziały w spadku, natomiast w przypadku darowizny nieruchomości w ogóle nie weszłyby w skład spadku, co jednoznacznie przeczy zeznaniom ww. osób o zamiarze zabezpieczenia interesów córek dłużnika.

Natomiast, za wiarygodne należało uznać świadków oraz pozwanej co do dalszego nieodpłatnego zamieszkiwania dłużnika i jego konkubiny na przedmiotowej nieruchomości, ponoszenia przez nich kosztów utrzymania nieruchomości, czy samego faktu zawarcia przez konkubinę dłużnika umowy kredytowej zabezpieczonej hipoteką umowną na przedmiotowej nieruchomości. W powyższym zakresie zeznania świadków oraz pozwanej nie budzą wątpliwości w świetle zasad doświadczenia życiowego czy zasad logicznego rozumowania, a w części zostały poparte także dowodami w postaci dokumentów.

Sąd nie znalazł natomiast żadnych podstaw do kwestionowania zeznań powódki W. W.. W ocenie Sądu zeznania powódki były szczerze, niesprzeczne, spójne i logiczne, a częściowo korelowały z innymi dowodami zebranymi w sprawie.

Na mocy art. 227 kpc Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z korespondencji smsowej powódki i dłużnika. Podkreślić należy, iż na stronie pozwanej spoczywał obowiązek wykazania, na poczet jakich dokładnie należności została zarachowana wpłata w kwocie 7.500 zł dokonana przez dłużnika. Z okazanej korespondencji nie wynika, aby dłużnik złożył jasne i niepozostawiające żadnych wątpliwości oświadczenie w tym przedmiocie, toteż zgłoszony wniosek nie zmierzał do wykazania okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Na mocy art. 177 § 1 pkt 1 kpc a contrario Sąd oddalił wniosek pozwanej o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy z powództwa K. W. m.in. przeciwko powódce W. W. o stwierdzenie wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego z dniem 1 stycznia 2017 r. W pierwszej kolejności należy zauważyć, że strona pozwana nie wykazała, że taki pozew faktycznie został wniesiony do Sądu, albowiem nie złożono odpisu wniosku z naniesioną nań prezentatą. Nadto, należy wskazać, że przedmiotowe postępowanie dotyczy ochrony wiarygodności powódek za okres od lutego 2015 r. do grudnia 2016 r., natomiast zgodnie z treścią żądania dłużnika, ma on dochodzić stwierdzenia wygaśnięcia obowiązku alimentacyjnego z dniem 1 stycznia 2017 r. W tym stanie rzeczy, nawet jeśli dłużnik faktycznie złożył pozew w III. Wydziale Rodzinnym i Nieletnich tut. Sądu, to tocząca się sprawa nie ma żadnego wpływu na wynik niniejszego postępowania. Podkreślić należy, iż wpłata dokonana przez dłużnika w dniu 26 listopada 2018 r. w wysokości 7.500 zł została przez powódkę zarachowana na poczet należności alimentacyjnych należnych za okres od stycznia 2017 r., a w przypadku uwzględnienia żądania w sprawie rodzinnej dłużnik będzie mógł domagać się zwrotu tej należności jako nienależnego świadczenia.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 527 § 1 kc zgodnie z którym gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskuje korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. W świetle powyższego przepisu do przesłanek warunkujących możliwość skorzystania przez uprawnionego z ochrony pauliańskiej należą: 1) istnienie godnego ochrony interesu wierzyciela w postaci wiarygodności; 2) dokonanie przez dłużnika czynności prawnej z osobą trzecią; 3) pokrzywdzenie wierzyciela wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika; 4) dokonanie przez dłużnika czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela; 5) uzyskanie wskutek tej czynności korzyści majątkowej przez osobę trzecią; 6) działanie osoby trzeciej w złej wierze.

Przechodząc do kwestii merytorycznych stwierdzić należy, iż w toku niniejszego postępowania strona powodowa wykazała wszystkie przesłanki o jakich mowa w art. 527 kc. Przede wszystkim, nie ulegało wątpliwości, że powódce W. W. przysługuje względem dłużnika K. W. wymagalna wiarygodność z tytułu zaległych alimentów. Przedmiotowa wiarygodność wynikała z prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009 r. wydanego w sprawie o sygnaturze akt III RC 1020/08. Na mocy tego orzeczenia Sąd podwyższył z dniem 18 listopada 2008r. alimenty należne od K. W. na rzecz córki W. W. – ustalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 stycznia 2007r. w sprawie II C 4525/06 w kwocie 400 zł miesięcznie – do kwoty 600 zł miesięcznie.

Zgodnie z treścią wyroku alimenty były płatne z góry do dnia 10-go każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności raty, do rąk matki powódki A. W.. Na podstawie załączonego do pozwu zestawienia należnych alimentów, można jednoznacznie stwierdzić, że dłużnik uiszczał alimenty nieterminowo, w różnej wysokości, a począwszy od lutego 2015 r. dłużnik wpłacał część należności na rzecz do rąk matki, zaś część bezpośrednio na konto powódki (przy czym dopiero od czerwca 2016 r. wpisywał na poczet jakich należności dokonuje wpłaty). Z zestawienia zaległości alimentacyjnych sporządzonego przez powódkę wynika, że od grudnia 2014 r. zadłużenie dłużnika stale rosło. Aktualnie, wysokość zadłużenia alimentacyjnego stanowi kwotę 12.700 zł, na co składają się poszczególne raty alimentacyjne w kwocie po 600 zł, należne za okres od grudnia 2014 r. do grudnia 2016

r., z tym, że wysokość zaległej raty za grudzień 2014 roku to kwota 500 zł, za czerwiec 2016 r. – 100 zł, za lipiec 2016 r. – 100 zł, za listopad 2016 r. – 300 zł, za grudzień 2016 r. – 300 zł. Dochodzone roszczenie nie obejmuje natomiast raty za październik 2016 r., która została w całości zapłacona przez dłużnika.

Strona pozwana nie kwestionowała wysokości zadłużenia alimentacyjnego dłużnika. Fakt istnienia na dzień 14 czerwca 2017 r. zadłużenia alimentacyjnego wynika również z informacji Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie J. Ś.. Zważyć należało, iż w toku niniejszego postępowania tj. w dniu 26 listopada 2018 r. dłużnik uiścił na rzecz powódki kwotę 7.500 zł, którą - wobec braku oświadczenia dłużnika - powódka zarachowała na poczet należności alimentacyjnych za okres od stycznia 2017r., nie objętych niniejszym sporem.

Oświadczenie powódki zostało złożone w obecności pełnomocnika pozwanej, a zarazem pełnomocnika dłużnika, stąd należało uznać je za skutecznie złożone. Podkreślić przy tym należy, iż strona pozwana nie wykazała w sposób niebudzący wątpliwości, że dłużnik złożył wierzycielowi jasne i jednoznaczne oświadczenie dotyczące sposobu zarachowania przedmiotowej wpłaty i wskazał na poczet jakich należności wpłata powinna zostać zarachowana.

Nadto, bezsporny był fakt dokonania czynności prawnej, której uznania za bezskuteczną domagała się powódka. W świetle przedłożonych dokumentów, w szczególności odpisu z księgi wieczystej, nie ulegało wątpliwości, że w dniu 19 grudnia 2013 r. na mocy umowy darowizny zawartej przed notariuszem L. S. prowadzącym kancelarię notarialną w W. (rep. A 6730/2013) dłużnik K. W. darował swojej siostrze J. W. (1) prawo własności nieruchomości gruntowej położonej w R. przy ul. (...), stanowiącej zabudowaną działkę nr (...) o powierzchni 336 m2, dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą nr (...).

Kolejną przesłankę skargi pauliańskiej stanowi pokrzywdzenie wierzyciela. Zgodnie z treścią art. 527 § 2 kc czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W orzecznictwie na ogół przyjmuje się, że niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 kc oznacza taki stan majątku dłużnika, w którym egzekucja prowadzona zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego nie może przynieść zaspokojenia wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 19 listopada 1997r., I ACa 737/97, Apel. W-wa 1998, nr 4, poz. 36; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2000r., III CKN 554/98, LEX nr 52736; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lipca 2013r., I ACa 417/13, LEX nr 1349916).

Zatem pokrzywdzenie wierzycieli powstaje na skutek takiego stanu faktycznego majątku dłużnika, który powoduje niemożność, utrudnienie lub odwleczenie zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2001 r., IV CKN 525/00, LEX nr 53110; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2004 r., II CK 367/03, LEX nr 174173; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 18 lutego 2013 r., I ACa 1438/12, LEX nr 1305972).

Wystarczającą przesłanką stwierdzenia stanu niewypłacalności jest wykazanie przez skarżącego wierzyciela, że wobec stanu majątku dłużnika zaspokojenie jego wierzytelności okazało się niemożliwe. Wierzyciel może w tym względzie posiłkować się wszelkimi środkami dowodowymi. Zgodnie z poglądem prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 marca 2001r. V CKN 280/00 LEX nr 52793 pokrzywdzenie wierzyciela należy oceniać nie według chwili dokonania czynności prawnej dłużnika z osobą trzecią, lecz według chwili jej zaskarżenia (wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności prawnej).

W niniejszej sprawie pełnomocnik pozwanej podnosił, że poza nieruchomością będącą przedmiotem darowizny, dłużnik posiadał jeszcze inne składniki majątkowe w postaci samochodów osobowych, z których wierzyciele mogli uzyskać zaspokojenie. Powyższy zarzut zmierzał do wykazania, że dłużnik nie był niewypłacalny, a tym samym wskutek zawarcia kwestionowanej przez powódkę czynności prawnej nie doszło do pokrzywdzenia wierzycieli.

Powyższy zarzut okazał się jednak bezzasadny. Jak wynika z przedłożonych do akt sprawy dokumentów, w okresie od 29 grudnia 2013 r. do 30 lipca 2014 r. dłużnik wyzbył się również składników majątkowych w postaci samochodów. Za część spośród zbywanych pojazdów dłużnik miał – wedle treści umów sprzedaży – uzyskać stosunkowo niewielkie

kwoty (V. (...) – 1.000 zł, F. (...) – 4.200 zł, O. (...) – 1.850 zł). Natomiast za samochód marki O. (...) miał uzyskać kwotę 14.500 zł. Prawo własności samochodu marki S. zostało natomiast przeniesione na rzecz ojca dłużnika M. W., a w umowie wskazano cenę sprzedaży w wysokości 36.000 zł.

Podkreślić jednak należy, iż we wszystkich przypadkach zapłata miała nastąpić w gotówce, do rąk zbywcy i w związku z tym nie ma żadnego dowodu, że taka należność rzeczywiście wpłynęła do majątku dłużnika. Największe wątpliwości budzi kwestia zapłaty ceny sprzedaży przy transakcji dokonanej z M. W.. Zważywszy, że czynność prawna została dokonana pomiędzy najbliższymi krewnymi istnieje wysokie prawdopodobieństwo, że czynność miała charakter nieodpłatny.

Wątpliwości są tym bardziej uzasadnione, że na przedmiotowej umowie – w odróżnieniu od innych umów złożonych do akt sprawy – nie ma pieczęci organu rejestrowego.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę na to, iż uzyskanie przez pozwanego środków pieniężnych z tytułu zbycia stanowiących jego własność pojazdów nie przekładało się pozytywnie na spłatę zadłużenia alimentacyjnego, wręcz odwrotnie, w tym samym okresie wierzytelność z tytułu rat alimentacyjnych systematycznie rosła.

Jednocześnie, wyprzedaż w krótkim czasie całego wartościowego majątku ruchomego może świadczyć o problemach z wypłacalnością dłużnika. Niezależnie jednak od powyższych kwestii należy wskazać, że nie ma żadnych dowodów na to, że obecnie w majątku dłużnika znajdują się jakiegokolwiek składniki majątkowe, z których powódka mogłaby się zaspokoić. Z informacji Komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wejherowie z dnia 14 czerwca 2017 r. wynika, że dłużnik nie jest zgłoszony do ubezpieczeń społecznych i nie przysługują mu żadne wierzytelności wobec organów podatkowych, nie ma żadnego ujawnionego majątku podlegającego egzekucji. Z kolei z zeznań K. W. wynika, że od 2015 r. nie pracuje na podstawie umowy o pracę, a także zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej. Aktualnie, dłużnik pracuje na podstawie umowy zlecenia, otrzymując nieregularne wynagrodzenie. Z zeznań dłużnika wynika, że nie ma on żadnego majątku, do którego powódka mogłaby skierować egzekucję. Podkreślić należy, iż prowadzona przeciwko dłużnikowi egzekucja okazała się bezskuteczna, co wynika z dołączonego do pozwu pisma komornika.

Jak podnosi się natomiast w orzecznictwie jeśli komornicza egzekucja świadczenia pieniężnego przeprowadzona z jednej choćby części składowej majątku dłużnika okaże się nieskuteczna, jest to wystarczające do przyjęcia, że wykazana została w ten sposób niewypłacalność dłużnika zalegającego z zapłatą (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 14 października 2010r., I ACa 875/10, niepubl.). W świetle powyższego należało uznać, że strona powodowa wykazała, że dłużnik jest niewypłacalny. Jednocześnie, w ocenie Sądu, taki stan rzeczy jest przede wszystkim skutkiem wyzbycia się najbardziej wartościowego składnika majątkowego jakim jest przedmiotowa nieruchomość. W zamian za ten składnik, do majątku dłużnika nie wszedł żaden ekwiwalent. Na marginesie należy zaznaczyć, że środki pieniężne pochodzące z kredytu zaciągniętego przez M. N. weszły do majątku osobistego konkubiny dłużnika i z tego względu nie są dostępne dla wierzycieli dłużnika. Fakt obciążenia przedmiotowej nieruchomości ograniczonym prawem rzeczowym w postaci hipoteki nie wpływa także na możliwość zaspokojenia się wierzycieli z nieruchomości. Zważyć bowiem należy, iż zgodnie z treścią art. 1025 § 1 kpc należności alimentacyjne podlegają zaspokojeniu z kwoty uzyskanej z egzekucji w drugiej kolejności, podczas gdy należności zabezpieczone hipoteką w piątej.

Kolejną przesłanką określoną w art. 527 kc stanowi działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. W okolicznościach niniejszej sprawy nie budzi żadnych wątpliwości Sądu, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia swoich wierzycieli. W judykaturze wskazuje się bowiem, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 1 kc), gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika. Wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć innego wierzyciela (nawet tego, który został przez dłużnika później zaspokojony) niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną. To, czy czynność prawna dłużnika

krzywdzi wierzycieli, należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia, tj. wystąpienia z żądaniem uznania bezskuteczności czynności (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 kwietnia 2013r., I ACa 192/13, L.). Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli jest wnioskiem jaki osoba przeciętnie inteligentna powinna z tych dwu faktów wyciągnąć. Pokrzywdzenie jest bowiem sądem opartym na zasadach doświadczenia życiowego i znajomości prawideł rządzących obrotem prawnym, z których wynika, że wierzytelność w takich warunkach nie zostanie splacona. Aby obalić powyższe domniemanie należałoby wykazać, że dłużnik jest niepoczytalny, czy też nie ma rozeznania pozwalającego na ocenę sytuacji i dokonywania operacji wnioskowania, bądź, że ze względu na szczególną sytuację, w jakiej dłużnik się znajdował, wniosek o krzywdzącym charakterze dokonywanej przez niego czynności był nieuzasadniony (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 grudnia 2013r., I ACa 621/13, L.).

W świetle powyższych rozważań nie ulega wątpliwości, że zawierając z pozwaną umowę darowizny dłużnik wyzbył się jedynego wartościowego składnika majątkowego. Jednocześnie, mając pełną wiedzę o stanie swego majątku oraz o swojej sytuacji majątkowej, w tym o treści wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009 r. i spoczywającym nań obowiązku alimentacyjnym, dłużnik musiał zdawać sobie sprawę z tego, że wyprowadzenie ze swego majątku tego składnika majątkowego uniemożliwi wierzycielom uzyskanie zaspokojenia. Podkreślić należy, iż dłużnik miał także świadomość tego, że zgodnie z treścią wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 13 maja 2009 r. również po dokonaniu darowizny będzie on zobowiązany do zapłaty kolejnych, miesięcznych rat alimentacyjnych.

Jednocześnie, w świetle złożonych przez stronę powodową dowodów, nie ulega wątpliwości, że w chwili dokonania ww. czynności prawnej dłużnik miał już zaległości w spłacie alimentów. Zważyć należy, iż w przedmiotowej sprawie strona pozwana broniła się, podnosząc, że w rzeczywistości darowizna została dokonana w celu zabezpieczenia interesów powódki i drugiej z wierzycielek alimentacyjnych. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury jeżeli dłużnik, dokonując danej czynności prawnej, miał na uwadze inny cel, skarga pauliańska nie odniesie skutku (por. wyrok SN z 29 maja 2015r., V CSK 454/14, L.). Argumentacja strony pozwanej zmierzała zatem do wykazania braku świadomości pokrzywdzenia wierzycieli. Sąd jednak nie dał wiary twierdzeniom pozwanej. Należy bowiem wskazać, że odnośnie celu dokonania darowizny wskazano trzy wykluczające się wersje. W odpowiedzi na pozew pozwana podniosła, że w związku z pojawiającymi się myślami samobójczymi dłużnik miał potrzebę uporządkowania swoich spraw osobistych przed śmiercią, a także miał obawy, że po jego śmierci nieruchomości nie zostanie przekazana córkom, a zostanie zagospodarowana przez byłą żonę dłużnika, z którą od chwili rozwodu dłużnik był w konflikcie. Z załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej wynika co prawda, że w okresie od 31 października 2013r. do 9 grudnia 2013r. K. W. był hospitalizowany na oddziale psychiatrycznym, jednak zarówno przy przyjęciu do szpitala, jak również przy wypisie pacjent nie ma myśli i zamiarów suicydalnych. Ponadto, składając zeznania w niniejszej sprawie K. W. negował myśli samobójcze. Zgodnie z kolejną przedstawioną wersją, dłużnik miał mieć obawy związane z jazdą samochodem po tragicznej śmierci znajomego w wypadku samochodowym i z tego względu chciał uporządkować swoje sprawy osobiste na wypadek nagłej śmierci. Ta wersja również była niewiarygodna. K. W. nie potrafił bowiem na pytanie Sądu wskazać imienia i nazwiska kolegi, który miał rzekomo zginąć w wypadku, ani podać daty jego śmierci. Ponadto, z zeznań matki dłużnika wynika, że K. W. od 15 lat w celach zawodowych podróżował po Polsce samochodem, nie mając żadnych obaw związanych z możliwym wypadkiem na drodze. Strona pozwana podnosiła również, że przedmiotowa darowizna miała być w rzeczywistości formą zabezpieczenia interesów córek dłużnika na wypadek jego śmierci. Zgodnie z zeznaniami pozwanej, a także świadka J. W. (2), po śmierci dłużnika, pozwana miała przenieść na powódkę i jej siostrę prawo własności przedmiotowej nieruchomości. Powyższe twierdzenia nie zostały jednak w żaden sposób udowodnione. Nie wykazano bowiem, aby w treści aktu notarialnego zawarto stosowne polecenie dotyczące obowiązku przeniesienia własności na rzecz córek dłużnika. Nadto, trudno uznać, aby w przypadku darowizny nieruchomości na rzecz osoby trzeciej, interesy zstępnych dłużnika były zabezpieczone w większym stopniu niż w przypadku dziedziczenia ustawowego bądź testamentowego. W przypadku dziedziczenia, z mocy prawa, powódka i jej siostra nabyłyby udziały w spadku, natomiast w przypadku darowizny na rzecz ciotki nie mają żadnego roszczenia w stosunku do obdarowanej, za wyjątkiem dochodzenia swoich praw w procesie o zachówek. Poziom ich ochrony jest w takiej sytuacji mniejszy niż w przypadku braku darowizny. Gdyby dłużnik chciał rzeczywiście zabezpieczyć interesy córek, to dokonałby darowizny bezpośrednio na ich rzecz. Z tych przyczyn należało uznać, że jedynym powodem

zawarcia umowy darowizny była chęć uniknięcia egzekucji z nieruchomości. O tym, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, może także świadczyć fakt, że mimo zawarcia umowy darowizny, dłużnik nadal korzysta z przedmiotowej nieruchomości z wyłączeniem innych osób. Z zeznań świadków, a także zeznań pozwanej wynika, że K. W. nieodpłatnie wraz z konkubiną zamieszkuje w budynku mieszkalnym posadowionym na przedmiotowej nieruchomości, ponosi wszystkie koszty utrzymania tego budynku (poza podatkiem od nieruchomości, który opłaca pozwana), a nawet wykonał remont domu. Pozwana przyznała, że nigdy nie mieszkała na spornej nieruchomości. W świetle powyższego nie ulega wątpliwości, że zawarcie umowy darowizny nie spowodowało żadnej zmiany stosunków faktycznych. Mimo formalnego przejścia prawa własności na pozwaną, to dłużnik wykonuje prawa przysługujące właścicielowi. Okoliczność ta zatem także zdaje się świadczyć o tym, że nieodpłatne przeniesienie własności na rzecz pozwanej miało służyć wyłącznie udaremnieniu egzekucji.

Konieczną przesłanką do uznania czynności prawnej za bezskuteczną jest także zła wiara osoby trzeciej tj. wiedza osoby, która odniosła korzyść majątkową z dokonania zaskarżonej czynności prawnej, że dłużnik dokonał tej czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli lub też możliwość uzyskania takiej wiedzy przy zachowaniu należytej staranności. Należy zauważyć, że zgodnie z treścią art. 528 kc jeżeli wskutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną, chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Korzyść uzyskana bezpłatnie to korzyść, za którą osoba trzecia nie spełniła ani nie zobowiązała się spełnić ekwiwalentnego świadczenia w ramach tego samego lub innego stosunku prawnego (por. wyrok SN z 12 czerwca 2002 r., III CKN 1312/00, L.; wyrok SN z 16 września 2011 r., IV CSK 624/10, L.). Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 22 września 2005 r. I ACa 15/05, LEX nr 177012 stwierdził, iż na gruncie art. 528 kc uzyskanie korzyści majątkowej "bezpłatnie" musi być rozumiane szerzej niż darowizna, umowa nieodpłatna czy umowa jednostronnie zobowiązująca. Obejmuje ono bowiem wszelkie czynności prowadzące do uzyskania korzyści, które nie znalazły odpowiedniego ekwiwalentu w ujęciu obiektywnym (por. wyrok SA w Białymstoku z 23 marca 2005 r., I ACa 98/05, OSAB 2005, z. 2, poz. 11). Z uwagi na fakt, że czynność prawna dokonana przez dłużnika i pozwaną miała nieodpłatny charakter bez znaczenia było czy pozwana wiedziała o tym, że dłużnik dokonał kwestionowanej czynności ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli i czy miała możliwość uzyskania takiej wiedzy przy zachowaniu należytej staranności. Dodatkowo, zgodnie z treścią art. 527 § 3 kc jeżeli wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jak podnosi się w doktrynie bliski stosunek oznacza tu nie tyle powiązania rodzinne, co faktyczne więzy uczuciowe, przyjaźń, wdzięczność itp.; ogólnie – faktyczną bliskość pozwalającą przyjąć, że osoba trzecia mogła znać sytuację majątkową dłużnika i cel jego działań. Bliska więź prawnorodzinna może stanowić jednak podstawę domniemania faktycznego, iż dane osoby pozostają w bliskim stosunku w rozumieniu art. 527 § 3 kc. Wierzyciel musi udowodnić jedynie podstawę domniemania – istnienie bliskiego stosunku między dłużnikiem a osobą trzecią w chwili dokonywania zaskarżonej czynności (por. E. Gniewek, P. Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 7, Warszawa 2016). Nie ulega wątpliwości, że dłużnik pozostaje z pozwaną w bliskich stosunkach, albowiem J. W. (1) jest siostrą K. W.. Z tych względów znajdują zastosowanie domniemania określone w przywołanych powyżej przepisach.

Mając powyższe na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności - na mocy art. 527 kc i nast. - Sąd uznał za bezskuteczną w stosunku do powódki W. W. umowę darowizny zawartą przed notariuszem L. S. w dniu 19 grudnia 2013r. objętą aktem notarialnym (rep. A nr 6730/2013), zawartą pomiędzy K. W. i J. W. (1), której przedmiotem jest zabudowana działka gruntu nr (...) położona w R. o powierzchni 336 m², dla której Sąd Rejonowy w Wejherowie prowadzi księgę wieczystą (...), w celu ochrony wiarygodności pieniężnej W. W. w kwocie 12.700 zł należności głównej, z tytułu poszczególnych rat alimentacyjnych w kwocie po 600 zł, należnych za okres od grudnia 2014r. do grudnia 2016r., z tym, że wysokość zaległej raty za grudzień 2014r. to kwota 500 zł, za czerwiec 2016r. – 100 zł, za lipiec 2016r. – 100 zł, za listopad 2016r. – 300 zł, za grudzień 2016r. – 300 zł oraz za wyjątkiem raty za październik 2016r., która została zapłacona, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot poszczególnych rat alimentacyjnych z tytułu alimentów przyznanych powódce W. W. prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni Wydział III Rodzinny

i Nieletnich z dnia 13 maja 2009r., w sprawie o sygnaturze akt III RC 1020/08, który to wyrok zaopatrzony jest w klauzule wykonalności tegoż Sądu z dnia 15 maja 2009r.

Zważywszy, iż w toku niniejszej sprawy strona powodowa zmieniła roszczenie bez częściowego cofnięcia pozwu, w zakresie wykraczającym poza ostatecznie sprecyzowane żądanie, powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł na mocy art. 527 kc a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 kpc i uznając, że powódka wygrała niniejszy spór w przeważającym zakresie, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.517 zł, na którą składały się: opłata za czynności fachowego pełnomocnika w stawce minimalnej zgodnie z § 2 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015r. w kwocie 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także opłata za czynności pełnomocnika w postępowaniu zażaleniowym (900 zł), zgodnie z § 10 ust. 2 ww. rozporządzenia.

Ponadto, na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U.2014.1025) Sąd nakazał ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 733 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona.